

Vita S. Maximiliani.

Auctore anonymo.

Ex codd. Mss. Cellae S. Mariae in Austria, S. Petri Salzburg., Lambacensi et Formbacensi. Edit. Hieron. Pez. Script. Rer. Austr. I. 19 — 34.

Vita incipit.

Si Christiana Religio devota celebritate veneratur quoslibet Sanctos, quos vel scripto vel relatu praeconante credit et sperat per diversas mundi partes Deo placuisse suis meritis et regni coelestis gloriam possedisse, merita tamen sanctissimi Patris et Patroni nostri Maximiliani eximiis laudum praeconiis attollere nos debemus, cujus luculenta doctrina primitus agnitionem nominis Christi atque fidem Catholicam nacti sumus, cujusque pretioso cruore terra nostra rubricata est, cujus denique corporali praesentia fruimur et patrocinio gubernamur. Tradunt namque scripta Sanctorum Hermagorae et Fortunati, discipulorum S. Marci Evangelistae, quod, post gloriosam Ascensionem Domini nostri Jesu Christi, beati Apostoli, quos ipse Rex Regum et Dominus Dominantium constituit principes super omnem terram, cum jam in finem orbis terrae verba eorum exiissent et nimis confortatus esset principatus eorum, ipsi per se et per suos discipulos, ubi jam semen verbi Dei sparserunt, ecclesias Cathedrales, tam Episcopatum quam Archiepiscopatum, propter vitandum confusionis malum, certis distinxerunt limitibus per universum orbem et ipsas propriis sacerdotibus commiserunt regendas. Inter quas sancta Laureacensis ecclesia nec tempore nec dignitate posterior, nomen Metropolis et Archiepiscopatus titulum primitus est sortita. Cujus provinciae termini fuisse dicuntur: ab oriente fossatum Villanum ¹⁾; ab occidente flumen Likaos, quod Germani Lech nominant, et per Moesias occidentales Napa, Ekara, Odrita; a meridie Liburnia, quam Drava flumen percurrit; ab aquilone autem Wandalus, Pelsa lacus ²⁾, Tizla flumen; intra quos terminos viginti duae civitates famosae nec minus opulentiae continebantur, quas omnes ipse Laureacensis Episcopus per se et suos suffraganeos gubernat.

1) MS. S. Petri apud Salisburgum: Silvanum; MS. Formbacense: Fillanum vel Silanum.

2) MS. Formbac. addit: vulgariter Pilsen-See.

2. Celeja vero, una de numero civitatum praemissarum quondam opinatissima, divitiis referta, habitatore stipata, armis potens, generositate nobilium et illustrium civium inclyta, turrium atque marmoreorum palatiorum aedificiis insignis, in rebus bellicis ex frequenti exercitio instructissima atque ita celebris et famosa exstitit, ut quasi altera Troja merito dici posset. Quae, quia nulla potestas esse morosa potest, ex permissione divina postmodum a Barbaris funditus eversa, in ingenti quantitate marmorum aliorumque pretiosorum lapidum, qui ex dirutis palatiis usque in hodiernum diem a quaerentibus reperiuntur, suae opulentiae praeteritae adhuc indicia demonstrat. In hac itaque civitate fuit quidam vir generis nobilitate spectabilis, opibus locuples, morum honestate praefulgens, fide Catholicus, religiositate cunctos praecellens, moerentium consolator, oppressorum injuste pius relevator, viduis et orphanis multa beneficia impendens, quasi patrem pauperum se reputans, universa misericordiae opera hilariter patrans. Qui, omnibus horis uberimas lachrymas et suspiria profundens, Domino supplicabat, ut eum nunquam sineret a sua gratia separari. Habuit etiam consortem thori foeminam pudicam, nobilem, sensatam, sobriam, taciturnam, virtutibus ornatam, modestia praeminentem et in nullo prorsus a suis moribus discrepantem, ex qua unicum tantummodo genuit filium, quem Maximilianum spiritu prophético nuncupavit.

De Nomine ejus.

3. Maximilianus namque quasi Maxima libans dicitur, et quia libare duo significata complectitur, gustare scilicet et sacrificare, non sine magno quodam futuri mysterii praesagio tale sortitus est nomen. Primo namque maxima libavit, dum gustavit et vidit, quia bona est negotiatio thesauri coelestis, cujus etiam comparatione se et sua omnia vilipendit. Secundo certe maxima libavit, dum ad exhortationem Prophetæ gustavit et vidit, quoniam suavis est Dominus, cui in corde suo jugiter decantavit: Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, Domine! Gustavit, imo ardenti aviditate potatus est aquam sapientiae salutaris, quae verissime facta est in eo fons aquae salientis in vitam aeternam. Tertio maxima libavit, dum per omne tempus vitae suae super aram cordis sacrificavit sacrificium laudis et reddidit Altissimo vota sua. Quarto maxima libavit, dum a primaevo infantiae flore usque ad finem carnem suam cum vitiis et concupiscentiis juxta sententiam Apostoli crucifixit. Quinto revera maxima libavit, dum vivens in carne non desiit immolare Deo gratissimum sacrificium, spiritum contribulatum, cor contritum et humiliatum. Ad ultimum, animam meritis plenam felicibus Christo, et cervicem innocentem pro Christo spontanee offerens percussori. Infantulus igitur iste decorus forma, venustus aspectu, hominibus gratus, Deo gratior, licet a parentibus, quibus erat junctus, educaretur delicate, nullis tamen deliciis illectus est,